

WOUTER KLOOTWIJK

HOOG

IN DE BOOM BEGINT DE ZOMER

MET ILLUSTRATIES VAN ESTHER LEEUWRIK

LEOPOLD / AMSTERDAM

ONDERSTEBOVEN

‘Kun je me helpen?’

Wie roept dat? En waar?

Over het pad langs een brede sloot loopt een jongen. Lo heet hij.

Hij kijkt om zich heen. Hij ziet niemand.

‘Hier,’ roept de stem.

Dan ziet Lo een half meisje. Ze staat in de sloot. Tot aan haar middel in het water.

Ze steekt twee handen uit.

‘Even trekken,’ zegt ze.

Lo gaat zo dicht mogelijk bij het water staan en buigt voorover.

Hij strekt zijn armen zo ver hij kan naar het meisje uit.

Hij raakt maar net de toppen van haar vingers. ‘Niet vallen hoor,’ zegt ze.

Dan grijpt ze een van zijn handen vast.

‘Trekken!’ zegt ze.

Lo trekt.

Met zijn andere hand pakt hij het meisje bij een pols.

‘Trekken,’ zegt ze, ‘het gaat.’

‘Het gaat niet,’ zegt Lo.

‘Jawel, ik voel het, mijn voeten komen los.’

‘Zaten ze dan vast?’

‘Ja, in de modder.’

Dan merkt Lo het ook. Het meisje komt dichterbij. Heel langzaam gaat het.

Ze komt uit het water.

Nu ziet hij haar helemaal. Van boven gewoon een meisje met een wit hemd aan. Vanaf haar middel tot haar voeten nat en zwart. Van de modder. Zwarte modder.

‘Waarom stond je in de sloot?’

‘Dat vertel ik straks. Eerst moeten we een paal zoeken of een houten balk.’

Ze begint meteen te lopen.

Lo gaat achter haar aan.

‘Vertel dan.’

‘Kijk, daar in de wei, aan de andere kant van de sloot, ligt een schaap. Ze ligt op haar rug. Ze kan zich niet omdraaien, we moeten helpen.’

‘Waarom?’

‘Schapen die op hun rug liggen, gaan dood als je ze niet helpt,’ zegt het meisje. ‘Kom.’

Ze gaat rennen. Haar voetstappen maken een spoor van modder op het pad.

Lo lacht. Het lijkt of het meisje voetstappen stempelt.
Ze rent naar het dorp. Lo rent mee. Ze hoeft het niet meer uit te leggen. Hij begrijpt het. Ze wilde door de sloot naar de wei, naar het schaap. Maar ze bleef met haar voeten vastzitten in de zachte bodem van de sloot. En ze was helemaal niet bang, denkt Lo. Gek is dat. En wat loopt ze hard.

Bij het derde huis in het dorp blijft het meisje plotseling staan.

Naast het huis ligt een stapel balken.

‘Daar, die is lang genoeg.’

Het meisje pakt een balk aan een kant op.

‘Jij de andere kant,’ zegt ze.

‘Mag dat?’ vraagt Lo.

‘Nee,’ zegt het meisje.

Lo tilt nu ook mee en samen lopen ze met de balk terug naar de sloot.

Praten gaat niet. Ze hijgen.

Bij het water leggen ze de balk in het gras.

‘Het schaap ligt er nog,’ zegt het meisje.

‘En nu?’ vraagt Lo.

‘We moeten de balk over de sloot leggen, dan lopen we eroverheen, naar het schaap.’

‘Dan moeten we toch het water in om de balk over het water te tillen?’

‘Nee, ik begin net op te drogen,’ zegt het meisje, ‘en dan zakken we allebei weg in de modder. Het moet anders.’

‘Ik weet het,’ zegt Lo, ‘we zetten de balk rechtop.’

‘En dan?’

‘Dan laten we hem omvallen. De goede kant op.’

Het lukt.

Langs het water zetten ze de balk omhoog en geven hem een duwtje. Hij valt om. Over de sloot.

‘Kom je ook?’

Het meisje loopt over de balk met haar armen wijd.

‘Dan val je er niet af,’ zegt ze.

Lo doet haar na. Ze rennen door de wei naar het schaap.

Eerst duwen ze haar op haar zij. Dan tillen ze samen de kont van het schaap op.

‘Zwaar,’ zegt Lo.

‘Het gaat,’ zegt het meisje.

Opeens staat het schaap op haar poten. Ze loopt weg. Ze slingert een beetje. Dan kijkt ze om.

‘Ze zegt dank u,’ zegt het meisje.

‘Ja, ik hoor het,’ zegt Lo. Hij lacht.

Het schaap zegt niks. Het loopt langzaam weg. Naar de andere schapen verderop in de wei.

Lo en het meisje trekken de balk door het water terug op het pad.

Dan brengen ze hem weer naar het dorp, naar het huis waar ze hem vonden.

En dan pas praten ze weer.

‘Ik heb jou nog nooit in het dorp gezien,’ zegt het meisje. ‘Ik heet Jet.’